



## Arrest

nr. 235 271 van 17 april 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET  
Sint-Quentinstraat 3  
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2020 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 februari 2010 een visumaanvraag type C in bij de Belgische ambassade in Turkije. Op 20 april 2010 wordt die aanvraag afgewezen. Op 3 juli 2017 wordt verzoeker aangetroffen in onwettig verblijf terwijl hij in bezit was van een vals Bulgaars paspoort. Hij krijgt op 4 juli 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en hij krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Met arrest nr. 205 200 van 12 juni 2018 wordt voornoemde bijlage

13septies, en het inreisverbod vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 9 december 2019 wordt verzoeker aangetroffen in onwettig verblijf.

Verzoeker krijgt op 10 december 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Het betreft de betreden beslissing:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Het Houtsche op 09.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*Naam: G. (...),*

*Voornaam: K. (...)*

*Geboortedatum: 01.07.1982*

*Geboorteplaats: EMIRDAG*

*Nationaliteit: Turkije*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),*

*- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 10.12.2019.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1, van de wet:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

*12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.07.2017.*

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.07.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.“*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

*“Premier et unique moyen pris de la violation de: Le requérant prend un premier moyen de la violation des articles 7, 62 et 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ; du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie ; De l'autorité de la chose jugée de l'arrêt du Conseil du Contentieux des étrangers du 12.06.2018 n°205 200*

#### *Première branche*

*La décision, qui repose sur l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, est motivée par le fait que le requérant n'est pas en possession d'un titre de séjour valable, qu'il n'a pas donné de suite à l'interdiction d'entrée qui lui a été notifiée en date du 04.07.2017, qu'il n'y a pas de violation des articles 8 et 3 CEDH vu qu'il n'a pas de vie familiale en Belgique ou de problèmes médicaux et qu'il ne s'est pas présenté à la commune conformément à l'article 5 de la loi du 15.12.1980. La motivation de la décision contient une erreur : l'interdiction d'entrée notifiée au requérant en date du 04.07.2017 a été annulée par votre Conseil dans un arrêt du 12.06.2018 n°205 200 (pièce 2). Il est donc évident que le requérant n'ait pas donné de suite à cette interdiction d'entrée étant donné qu'elle a été annulée. Il ne peut donc être conclu qu'il existe dans le chef du requérant un risque de fuite comme avancé par la partie adverse.*

#### *Deuxième branche*

*En tout état de cause, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, la partie adverse est tenue de prendre en considération la vie familiale et vie privée du requérante. L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 est rédigé comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » Il est certain que la décision entreprise constitue une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale que le requérant a développés en Belgique. En annexe de son recours contre l'ordre de quitter le territoire avec maintien et l'interdiction d'entrée du 04.07.2017, le requérant a joint de nombreux témoignages démontrant de sa vie privée et familiale : un témoignage de sa sœur (pièce 3), un témoignage du mari de sa sœur (pièce 4), témoignage de son cousin (pièce 5), témoignage de l'épouse de son oncle (pièce 6), témoignage de son oncle (pièce 7), témoignages d'amis (pièces 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 et 20). Le §2 de l'article 8 précité prévoit cependant qu'il puisse « (...) y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit (...) pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ; En l'espèce, la partie adverse ne démontre aucunement avoir effectué la mise en balance requise par le §2 de l'article 8. Le requérant a plusieurs membres de sa famille en Belgique. La partie adverse était informée de cette vie privée et familiale étant donné que ces différents ont été joints en annexe du recours introduit en 2017. Pourtant la décision attaquée reste muette quant aux impacts qu'à un renvoi vers son pays d'origine où il n'a plus personne. Il est en Belgique depuis plus de 8 ans. La décision entreprise viole les articles 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is

uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In de bestreden beslissing worden de wettelijke grondslagen vermeld, alsook een feitelijke toelichting waarom de desbetreffende wettelijke bepalingen van toepassing zijn. De voorziene motivering stelt de verzoekende partij op voldoende wijze in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het klopt dat het inreisverbod vernietigd is en dat artikel 7, alinea 1, 12° van de vreemdelingenwet verkeerdelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan de overige motieven van de bestreden beslissing die op zichzelf de bestreden beslissing kunnen dragen.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet van toepassing is en dat dit wetsartikel de verwijderingsmaatregel rechtvaardigt. Kortom, het feit dat slechts een overtollig motief onjuist is, heeft niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onrechtmatig is.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat het een situatie van eerste toelating betreft en dus geen weigering van een voortgezet verblijf. Ingeval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

De Raad stelt vast dat verzoeker volgend motief niet aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Verzoeker toont het bestaan van een medisch probleem en een gezins-of familieleven op geen enkele wijze aan, zodat hij niet aantoont dat de verwerende partij op dat vlak niet deugdelijk zou hebben geoordeeld in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit noopt ook tot de vaststelling dat verzoeker geen concreet element aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan hij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 205 200 van 12 juni 2018 waar hij betoogt: *“De l’autorité de la chose jugée de l’arrêt du Conseil du Contentieux des étrangers du 12.06.2018 n°205 200.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker is meerderjarig en heeft geen kinderen in België. De enige familieleden in België zijn verwanten en aanverwanten.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human

Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- of gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker toont niet aan dat er een vorm van afhankelijkheid bestaat tussen hemzelf en zijn verwanten in België. Bijgevolg toont hij niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zoals hiervoor reeds vastgesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in België een gezins- of familieleven heeft, laat staan dat dit beschermenswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoeker nog verwijst zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, met name getuigenverklaringen van zijn zus, schoonbroer, neef, oom en diens echtgenote, en vrienden, wijzen niet op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook op dit vlak kan hij zich dus niet dienstig op deze bepaling beroepen.

De door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen zijn niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC